

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Debreceni Ítéltábla a Vízvári, R. Szabó, Komlódi, Dóczi-Székely Ügyvédi Iroda (1087 Budapest, Kerepesi u. 3.; ügyintéző: Dr. Baritsa Katalin ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, az YPLON Vagyonkezelő, Felszámoló és Pénzügyi Tanácsadó Kft. (1025 Budapest, Csévi u. 11/b.; felszámolóbiztos: Varga Balázs), mint felszámoló megbízásából eljáró Farkas és Nagy Ügyvédi Iroda (4025 Debrecen, Csapó u. 13. II/6.; ügyintéző: Dr. Nagy Zsolt ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, 197 158 563 Ft és járulékai megfizetése iránt indított perében, a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 2008. május 28-án meghozott 7.G.40.005/2008/10. számú ítélete ellen, a felperes által 11. sorszám alatt benyújtott fellebbezés alapján - a 2009. május 13-án megtartott nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 100 000 (Egyszázezer) Ft másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a felperes javára - kérelmére - 900 000 (Kilencszázezer) Ft fellebbezési eljárási illeték visszatérítésének van helye, amely kérelem elbírálásához a Debreceni Ítéltábla - az elsőfokú bíróság útján - a jelen határozatát megküldeni rendeli az APEH Észak-alföldi Regionális Igazgatóságának.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A peres felek között 1999. és 2002. között számos vállalkozási szerződés jött létre, amelyekben a felperes megrendelte, az alperes pedig elvállalta különböző, a felperes tulajdonában álló vasúti pályaszakaszok, valamint az azokhoz kapcsolódó építmények és berendezések építési-, illetve felújítási munkáinak elvégzését, az egyes szerződésekben meghatározott, az Áfa-t is tartalmazó átalánydíjak ellenében.

Az alperes a szerződéseket teljesítette, a vállalt munkákat tehát hiánytalanul és hibátlanul elvégezte, a felperes pedig az azok alapján kiállított számlákat minden esetben kiegyenlítette.

A felperes a 2005. február 7-én előterjesztett - utóbb módosított - keresetében azt állította, hogy a peres felek közötti - a keresetlevélhez mellékelte kimutatásában felsorolt - vállalkozási szerződések alapján kiállított számlákban az alperes részéről túlszámlázás történt. Az alperes ugyanis a vállalkozói díj részeként kiszámlázta felé a szerződések teljesítéséhez szükségessé vált vasúti szállítások (fuvarozások) ellenértékét is, annak

ellenére, hogy azok jelentős részét maga végezte el az alperes számára. Állítása szerint a vállalkozási szerződések teljesítése során 167 446 201 Ft nettó értékben (bruttó 209 930 775 Ft értékben) fuvarozott az alperesnek, anélkül, hogy az alperestől a szolgáltatása ellenértékét megkapta volna, illetőleg azt a javára elszámolták volna. Emellett állította azt is, hogy az alperes számára a szerződésekkel érintett időszakban további 14 074 472 Ft összegű fuvardíj-visszatérítést is adott. Hivatkozott arra, hogy a szerződéses kapcsolat fennálltakor nem kívánta az alperest ingyenes juttatásban részesíteni, ezért - amikor a belső ellenőrzésének eredményeként tudomást szerzett arról, hogy ügyviteli hiba miatt az alperes számláinak túlszámlázott része is kiegyenlítésre került - 2004. március 25-én, majd 2004. augusztus 24-én felszólította az alperest a részéről teljesített fuvarozások ellenértékének visszafizetésére, amely felhívásának az alperes nem tett eleget.

A végső formában fenntartott keresetében ezért a felperes a túlszámlázás miatt az alperest több jogcím megjelölésével 167 446 201 Ft + 25% Áfa (bruttó 209 930 775 Ft), továbbá 14 074 452 Ft, összesen 224 005 227 Ft, valamint annak 2003. január 1-től járó késedelmi kamata és a perköltsége megfizetésére kérte kötelezni.

Az alperes az ellenkérelmében a felperes módosított keresetének teljes elutasítását és a felperesnek a perköltségében történő marasztalását kérte.

Az elsőfokú bíróság a 2007. április 18-án 7.G.40.014/2005/45. számon meghozott ítéletében a felperes keresetét elutasította és a felperest az alperes javára

5 647 976 Ft perköltség megfizetésére kötelezte. A Debreceni Ítéltábla azonban a felperes fellebbezése folytán 2007. december 5-én meghozott számú végzésével az elsőfokú bíróságnak ezt az ítéletét a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasította amiatt, hogy az elsőfokú bíróság az illetékességét a teljes követelés vonatkozásában megállapította és a per érdemi tárgyalásába bocsátkozott anélkül, hogy a kereseti kérelemmel érintett szerződések esetében külön-külön megvizsgálta volna, hogy a kialakult vita elbírálására valóban illetékes-e.

A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság 2008. június 21-én ismét a felperes teljes keresetét elutasító ítéletet hozott és a felperest az alperes javára 5 747 976 Ft perköltség megfizetésére kötelezte.

Arra hivatkozott, hogy a megismételt eljárásban a felek kifejezett nyilatkozatukkal módosították a közöttük létrejött mindazon szerződéseket, amelyek kizárólagos illetékességi kikötést tartalmaztak és egyben alávetették magukat a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság illetékességének az illetékessége fennállását valamennyi kereseti igény tekintetében megállapította egyrészt a Pp. 41.§-a, másrészt (a valóságos tárgyi keresethalmazat folytán a Pp. 23.§ (1) bekezdésének a) pontja szerint a megyei bíróság hatáskörébe tartozó perben) a Pp. 30.§ (1) bekezdése alapján.

A felperes keresetét elutasító ítéleti döntését az elsőfokú bíróság a következőkkel indokolta:

A felperes a keresetét több jogcímen terjesztette elő. Ahhoz, hogy az elsőként megjelölt jogalapon a kereset alapos volta megállapítható legyen, a felperesnek a pernyertességéhez a Pp. 164.§ (1) bekezdése alapján bizonyítania kellett volna egyrészt azt, hogy az egyes vállalkozási szerződések alapját képező költségvetésekben az alperes számolt azokkal a

fuvarozási feladatokkal is, amelyet utóbb ténylegesen a felperes végzett el, díj felszámítása nélkül, másrészt azt, hogy a felperes által hivatkozott fuvarozások a felperes fuvarszközével, vagy az alperes fuvarszközével ugyan, de a felperes tulajdonát képező vasúti pályán történtek. Az utóbbira azonban a felperes még tényelőadást sem tudott tenni. Mindemellett a felperesnek kellett volna bizonyítania az alperes jogalap nélküli gazdagodását, a felek között állított fuvarozási szerződések létrejöttét, valamint - az alperes kifogására tekintettel - az elévülés bekövetkezésének elmaradását, továbbá a vállalkozási szerződések módosítását és a túlfizetések és fuvardíj-visszafizetések tényét is, amelyeket a felperes felhívás ellenére nem teljesített.

Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban a felperes kérelme alapján szakértőként rendelte ki Dr. V.F. igazságügyi könyvszakértőt, aki a felperest és a jogi képviselőjét eredménytelenül hívta fel 2006. június 20-án, majd 2006. szeptember 1-jén a szakértői véleménye elkészítéséhez szükséges hiányzó okiratok rendelkezésre bocsátására. Ezt követően az elsőfokú bíróság - a mulasztás jogkövetkezményeire történt figyelmeztetéssel - 2006. szeptember 6-án és 2006. szeptember 20-án felhívta a felperest a megjelölt iratoknak a szakértő rendelkezésére bocsátására. A felperes azonban az iratszolgáltatási kötelezettségének a kérelmére meghosszabbított határidőben sem tett eleget, ezért az iratokat 2006. december 8-án a szakértői vélemény előterjesztése nélkül visszaküldte a bíróságnak.

Arra tekintettel pedig, hogy a felperes utóbb akként hivatkozott, hogy a szakértő által megjelölt, a szakértői vélemény kialakításához szükséges iratok a felperesnél nem lelhetők fel, emiatt azokat nem képes a bíróság, illetve a szakértő rendelkezésére bocsátani, az elsőfokú bíróság mellőzte a felperesnek az ismételt szakértői bizonyítás elrendelése iránti kérelmét, ugyanakkor megállapította, hogy a felperes nem tudott eleget tenni az őt terhelő bizonyítási kötelezettségének, ezért a keresetet elsősorban annak bizonyítatlansága okán utasította el. Az elsőfokú bíróság a keresetet a felperes által előterjesztett más jogalapon sem találta alaposnak. Megállapította, hogy a felperes kötelezettsége lett volna annak az állításának a bizonyítása is, hogy a felek között fuvarozási szerződések jöttek létre és azok alapján az alperesnek felé tartozása keletkezett, továbbá annak bizonyítása is, hogy a keresettel érvényesített követelése az egy évet meghaladó időmúlás ellenére nem évültek el. A felperes azonban az elsőfokú eljárás során ezeket az állításait sem tudta bizonyítani.

A felperes egyébként az általa elvégzett fuvarfeladatokra vonatkozó önálló fuvarozási szerződések megkötését maga sem állította, így a szerződések érvénytelensége szóba sem kerülhetne. Az egyes fuvarteljesítmények beazonosítása pedig a felek vállalkozási szerződéseivel nem az alperes feladata volt, hanem azt is a felperesnek kellett volna elvégeznie. A felperesnek azt az állítását pedig, hogy a felek a vállalkozási szerződéseiket a felperes által hivatkozott tartalommal (a fuvarozással összefüggésben) módosították, önmagában az a körülmény is cáfolja, hogy ilyenről magának a felperesnek sem volt tudomása, azt - hivatkozása szerint - csak a belső ellenőrzése tárta fel, arra irányuló akarat hiányában pedig „véletlenül” szerződés módosításáról nem lehet szó.

Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint a felperes által felsorolt fuvarlevelek önmagukban nem bizonyítják a peres felek között a Ptk. 488.§ (1) bekezdésében szabályozott fuvarozási szerződés létrejöttét. Egyébként pedig, még ha a felperes bizonyítani is tudta volna, hogy őt a fuvarozási szerződések alapján az alperessel szemben az állított követelés megilleti, az ilyen igény bíróság előtti érvényesítésére a Ptk. 504.§ (3) bekezdése szerint rendelkezésre

álló egy éves (elévülési) határidő már eltelt. Elévült követelést pedig bírósági úton érvényesíteni nem lehet.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében megindokolta azt is, hogy a felek által megkötött vállalkozási szerződések - a felperes állítása ellenére - miért nem tekinthetők a Ptk. 200.§ (2) bekezdésében meghatározott okból semmisnek. Ezzel összefüggésben hivatkozott egyrészt arra, hogy a felperes még azt sem tudta bizonyítani, hogy az egyes vállalkozási szerződések alapján milyen összegű túlfizetések történtek, másrészt a szállítási feladatok egy részének általa történt elvégzése (az alperes helyett) még a bizonyítottság esetén sem tenné az érintett vállalkozási szerződést ex tunc hatállyal érvénytelenné.

A jogalap nélküli gazdagodás pedig - amely jogcímet a felperes a végső formában előterjesztett kérelmében már nem is tartott fenn - szóba sem kerülhetett a felek között fennállott vállalkozási szerződéses jogviszonyra tekintettel.

Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint a peres felek között létrejött átalánydíjas vállalkozási szerződések alapján nyújtott szolgáltatások elszámolásával összefüggésben a felperesnek csak arra lehetne alapos igénye, hogy a vállalt munkák részben történő teljesítése miatt a vállalkozó alperesnek csak az általa ténylegesen elvégzett munkák ellenértékét kelljen megfizetnie. Miután azonban a perben az nem volt vitás, hogy az alperes a vállalt munkát valamennyi vállalkozási szerződés esetében hiánytalanul elvégezte, nem volt jelentősége annak, hogy az átalánydíj meghatározása alapjául szolgáló költségvetésbe beállított fuvar költségek egy részét esetlegesen nem az alperes, hanem a felperes viselte.

Ez ellen az ítélet ellen ismét a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen a sérelmezett határozat hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását, másodlagosan pedig az ítéletnek a módosított kereseti kérelme szerint történő megváltoztatását kérte. A jogorvoslati kérelmének indokolása szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló adatokból megalapozatlan következtetést vont le a követeléseinek bizonyítatlanságára, illetőleg azok elévülésére vonatkozóan. Hangsúlyozta, hogy az alperessel szembeni kereseti követelését a megismételt eljárásban már elsődlegesen a felek közötti visszatérő megállapodás létrejöttére alapította, a részéről elvégzett fuvarozási tevékenységgel összefüggésben. Álláspontja szerint azt, hogy a felek között fuvarozási szerződések jöttek létre, az elsőfokú bíróság megállapításával ellentétben egyértelműen bizonyítja az a tény, hogy a felperes a hivatkozott fuvarozásokról (esetenként megbízottjai útján) fuvarleveleket állított ki. Azt a körülményt pedig, hogy a fuvarleveleken feltüntetett munkaszámok alapján nem volt beazonosítható, hogy az egyes fuvar teljesítményekre milyen, az alperes által elvállalt munkák teljesítéséhez volt szükség, az alperes, mint fuvaroztató terhére kellett volna a bíróságnak értékelnie.

Sérelmezte továbbá a felperes az elsőfokú bíróság ítéletének a semmisséggel, valamint a ráutaló magatartással történt szerződésmódosítással összefüggő megállapításait és jogi következtetéseit is. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen nem vette figyelembe azt a tényt, hogy az alperes a vállalkozási szerződések költségvetésébe költségként beállította a szerződés teljesítésével összefüggésben felmerülő vasúti fuvarozási díjat és azt

a vállalkozási díjon belül érvényesítette is vele szemben. Ugyanakkor tény, hogy az egyes vállalkozási szerződések teljesítése során a vasúti árufuvarozást a felperes végezte az alperes számára. Arra ugyanakkor semmilyen peradat nincs - miután az nem is volt a felek akarata -, hogy ezeket a fuvarozásokat a felperes ingyenesen kívánta volna az alperes részére teljesíteni.

Az alperes a másodfokú tárgyaláson előterjesztett fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A fellebbezés nem alapos.

A felperes a fellebbezésében lényegében az elsőfokú eljárás során lefolytatott bizonyítás eredményének bírói mérlegelését és annak alapján az elsőfokú bíróságnak a keresete alapossága tekintetében elfoglalt jogi álláspontja helyességét vitatta, valamint az elsőfokú bíróság részéről a bizonyítási tehernek a teljes mértékben reá való telepítését sérelmezte.

A Debreceni Ítéltábla azonban mindenben osztotta az elsőfokú bíróságnak a felperes keresetének a bizonyítottság hiányában történt elutasításával összefüggő megállapításait és a döntés indokait, ezért azok megismétlését nem tartotta szükségesnek. A fellebbezésben foglaltakra hivatkozással azonban kiemeli a következőket:

A felperes (a fellebbezésében írtak szerint is) a keresetében az alperesnek kifizetett vállalkozói díjakból - állítása szerint - az alperes javára (és helyett) általa végzett vasúti árufuvarozások fuvardíjának megfelelő mértékű „vállalkozási díj”-részek visszatérítését igényelte. Miután az alperes a felperes keresetét sem jogalapjában, sem összecszerúságában nem ismerte el, a felperesnek a pernyertességéhez a jogalap fennállását is és az összecszerúságot is bizonyítania kellett volna, amint azt az elsőfokú bíróság helyesen megállapította. Ehhez pedig a felperesnek nemcsak azt kellett (volna) a felperesnek megfelelően bizonyítania, hogy az alperessel kötött vállalkozási szerződések teljesítése idején ténylegesen végzett az alperes számára fuvarfeladatokat (amelyet egyébként az alperes nem is vitatott), hanem azt is, hogy az általa elvégzett fuvarfeladatok azonosak voltak az egyes vállalkozási szerződések alapjául szolgáló, az alperes által készített költségvetésben kalkulált, a vállalkozói tevékenységhez szorosan kapcsolódó azokkal a szállítási feladatokkal, amelyeket a vállalkozói díjért az alperesnek kellett volna elvégeznie, mivel ezt az alperes tagadta. Ennek a körülménynek bizonyítására pedig a felperes fellebbezésében hivatkozott, az érintett fuvarlevelekre a felperes által rávezetett munkalapszámok önmagukban nem lehettek alkalmasak, figyelemmel az elsőfokú bíróság által helyesen értékelt arra a körülményre, hogy a megjelölt fuvarleveleken feladóként nem az alperes, hanem más gazdálkodó szervezetek bélyegzőlenyomata található.

Azt pedig - a fellebbezési állítással szemben - értelemszerűen nem az alperesnek kellett bizonyítania, hogy a felperessel kötött vállalkozási szerződések teljesítéséhez szükséges - költségként kalkulált - szállítási, fuvarozási feladatokat ténylegesen ő végezte el, illetőleg a saját költségén ő végeztette el, mivel ez - a Ptk. 391.§ (1) bekezdése alapján - abból a nem vitás tényből következik, hogy a felek e feladatokra is kiterjedő vállalkozási szerződésekben kötöttek, amely szerződésekben etekintetben másként nem állapodtak meg. Tény ugyanis, hogy az iratokhoz csatolt vállalkozási szerződések a vállalkozó alperes költségviselésétől eltérő megállapodást nem tartalmaznak. A vállalkozási szerződéseknek a felperes által állított módosítása megállapításához szükséges, a Ptk. 240.§ (1)

bekezdésében előírt törvényi feltételek fennállására vonatkozóan pedig az elsőfokú bíróság ugyancsak helytállóan telepítette a bizonyítási kötelezettséget a felperesre és helyesen állapította meg az e körben tett felperesi állítások bizonyíthatatlanságát is.

A felperes fellebbezési állításával ellentétben, nem az alperest kellett kötelezni annak a bizonyítására sem, hogy a felperes keresetében hivatkozott, a követelése alapjául szolgáló fuvarteljesítmények más megrendelő [tehát nem (vagy nem csak) az alperes] által megrendelt fuvarozási feladatokkal függtek össze (amely egyébként a fuvarlevelekből is megállapítható), így a perbeli vállalkozási szerződésekhez nem kötődtek.

A felperes e vita tisztázásához a saját állítása bizonyítása céljából kérte is a fuvarlevelekkel érintett feladó cégek megkeresését a bíróság részéről. Ennek a bizonyítási indítványának a teljesítéséhez szükséges adatokat azonban végül nem szolgáltatta. Az elsőfokú bíróság ennek ellenére elrendelte a szakértői bizonyítást annak a vitás kérdésnek a tisztázása céljából, hogy a hivatkozott fuvarozási feladatokat a felperes az alperessel kötött vállalkozási szerződések során, azok teljesítése érdekében - az alperes helyett - végezte-e el, amint azt állította. A szakértő azonban a szükséges adatok szolgáltatásának hiányában a feladatát elvégezni nem tudta. Az elsőfokú eljárás irataiból megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság (azt követően, hogy a 2006. április 3-i tárgyaláson a 21. sorszámú jegyzőkönyvben rögzítetten a Pp. 3.§ (2) bekezdésében írtaknak megfelelően tájékoztatta a felperest a bizonyítandó tényekről, a bizonyítás szükségességéről és a bizonyíthatatlanság következményeiről) a 7.G.40.014/2005/29-I. sorszámú végzésében a felperest kötelezte is a szakértő által a szakértői véleménye elkészítéséhez igényelt iratok 8 napon belül történő rendelkezésre bocsátására. A felperes azonban a felhívásokat nem teljesítette, a szakértő pedig a feladatát képező vizsgálatot azok hiányában nem tudta elvégezni, amelynek jogkövetkezményét értelemszerűen a felperesnek kell viselnie.

Az elsőfokú bíróság tehát a fuvarlevelekkel összefüggésben is helyesen telepítette a bizonyítási terhet a felperesre, a Pp. 3.§ (3) bekezdése és a Pp. 164.§ (1) bekezdése megfelelő alkalmazásával, ezért nem volt megalapozott a felperesnek az e körben tett fellebbezési állítása sem.

A felperes azonban a keresetlevelében tett azt az állítását, miszerint az általa végzett fuvarozási tevékenységre vonatkozóan közte és az alperes között ráutaló magatartással fuvarozási szerződések jöttek létre, a tárgyalás berekesztése előtti nyilatkozatában a fellebbezésében elismerten már maga sem tartotta fenn. Ezért azt a kérdést, hogy a felperes az általa végzett fuvarfeladatok miatt alappal támaszthatott-e igényt az alperessel szemben a Ptk-nak a fuvarozási szerződésekre vonatkozó rendelkezései szerint, az elsőfokú bíróságnak már nem kellett (volna) vizsgálnia és ezzel összefüggésben tényállást sem kellett (volna) megállapítania.

Azt az állítását pedig a felperes valóban nem tudta bizonyítani a per során, hogy ő az alperes helyett, a hivatkozott vállalkozási szerződések teljesítése idején, külön térítés nélkül - ugyanakkor az ingyenes szolgáltatás szándéka nélkül - olyan fuvarozási munkákat végzett el, amelyeket - az átalánydíjak részeként - ki is fizetett az alperes részére, illetőleg esetenként azokkal összefüggésben még fuvardíj-visszatérítést is nyújtott az alperesnek.

E körülmények bizonyítása nélkül pedig a felperes módosított keresete nem volt teljesíthető, amint azt az elsőfokú bíróság helyesen megállapította.

A felperes fellebbezése ezért csak annyiban volt alapos, hogy fuvardíj iránti igény érvényesítésének hiányában a fuvarozási szerződés alapján támasztható igények elévülésével összefüggő szabályok alkalmazása szóba sem kerülhetett. Ezért a Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletének indokolásából mellőzte a fuvarozási szerződéssel, a fuvardíjjal és annak elévülésével összefüggő megállapításokat és indokokat.

Mindezekre tekintettel a Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 254.§ (3) bekezdésére utalással - lényegében a saját helyes indokai szerint - helybenhagyta a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján.

Az eredménytelenül fellebbező felperes a lerótt fellebbezési eljárási illetékből és az ügyvédi munkadíjból eredő saját másodfokú perköltségét maga köteles viselni, továbbá köteles megfizetni az alperesnek a másodfokú eljárásban felmerült ügyvédi munkadíjból eredő perköltségét is, amelynek összegét a Debreceni Ítéltábla a Pp. 79.§ (1) bekezdése alapján, hivatalból határozta meg, „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló, módosított 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3.§ (1) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése és a 4/A.§-a alapján, alkalmazva azonban a rendelet (6) bekezdését is, figyelemmel a másodfokú eljárásban kifejtett csekély, gyakorlatilag a tárgyaláson való jelenlétre és (indokolást sem tartalmazó) rövid nyilatkozatra korlátozódott ügyvédi tevékenységre.

A felperes a másodfokú eljárásban „Az illetékekről” szóló, többször módosított 1990. évi XCIII. törvény 51.§ (1) bekezdés ellenére ismételtan leróta a 900 000 Ft fellebbezési eljárási illetéket. A feleslegesen lerótt illetéket a felperes az Itv. 80.§ (1) bekezdésének i) pontja alapján visszaigényelheti, amely kérelem elbírálásához a Debreceni Ítéltábla az Itv. 81.§-a (2) bekezdése szerint rendelkezett a határozatának az illetékes adóhatósághoz történő megküldéséről (figyelemmel a 273/2006. (XII.23.) Korm. rendelet 18.§ (1) bekezdésének e) pontjában írtak is).

Debrecen, 2009. május 13.

Erőss Károlyné Dr. Vajvoda Ildikó sk. a tanács elnöke, Dr. Riczu András sk. előadó bíró, Dr. Szűcs Lajos sk. bíró